

Případy pro
TKKG

**Čokoládová
pohroma**

FRAGMENT

Čokoládová pohroma

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kirsten Vogelová
Čokoládová pohroma – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Případy pro **TKKG**

Čokoládová pohroma

Napsala Kirsten Vogelová

Na motivy Stefana Wolfa

FRAGMENT

© 2018 Franckh-Kosmos Verlags-GmbH & Co. KG, Stuttgart, Germany
Original title: Vogel, TKKG junior, Giftige Schokolade (Vol. 3)
TKKG Junior ist eine eingetragene Marke der SONY MUSIC
Entertainment Germany GmbH
Translation © Barbora Špundová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7534-1
ISBN e-knihy 978-80-253-7544-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7571-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-253-7572-3 (1. zveřejnění, 2025) (MOBI)

Obsah

Kvěťák místo čokolády	7
Nepodařená prohlídka	18
Přesolená čokoláda	25
Nový případ	30
Oko v puse	36
První stopa	42
Mrazivá jízda	54
Důkazy z popelnice	67
Pravda o kvěťáku	73
Nekalé obchody	80
Oskar jako rukojmí	90
Čokoládové zúčtování	97
Veverka pro každého	105

Květák místo čokolády

„Ahoj.“ Knedlík seskočil z kola a šťouchl do Karla, který měl oči přikované k monitoru počítače na svém klíně. „Ahoj!“

Když kamarád nereagoval, zaparkoval Knedlík kolo o kousek dál do stojanu. „Co to děláš?“

Tom sjel po zábradlí a přistál přímo před Knedlou. „Něco programuje.“

„Ne *něco*. Píšu program pro mamku, aby si mohla prohlížet fotky mě a mých bráchů,“ vysvětlil Karel.

Knedlík vytáhl z batohu plechovou krabičku. „Neexistuje už něco takového náhodou?“

„To sice jo, ale já na to jdu trochu jinak. Podívej, tahle fotka je složená z nás tří: moje oči, Pavlův nos a brada, Leonardovy vlasy. Všichni hezky pohromadě na jednom snímku. To by se nám jinak nikdy nepovedlo,“ zazubil se Karel.

„Geniální nápad,“ prohlásil Tom. „Knedlo, kde jsi byl dnes ráno?“

„Stavil jsem se doma. Potřeboval jsem si tam pro něco dojít,“ odpověděl Knedlík a opatrně krabičku otevřel. Objevili se v ní čtyři čokoládoví velikonoční zajíčci. „Tadááá!“

„Dobré ráno,“ vešla na školní dvůr Gábi. „Cože? Vždyť už je dávno po Velikonocích.“

„Po Velikonocích je vždycky zároveň před dalšími Velikonocemi.“ Karel zaklapl svůj počítač.

„To je naprostá pravda. Velikonoční zajíčci se vyrábějí s dlouhým předstihem před Velikonocemi.“ Knedlík si jednu figurku vzal a začal ji vybalovat ze stříbrného papírku. „Někdy dokonce už během Vánoc, protože do supermarketů je vozí několik měsíců předem. Ale tohle nejsou velikonoční zajíčci,“ vysvětloval a zakousl se do dlouhých čokoládových oušek. „Jsou to testovací figurky. Objevil jsem totiž jeden starý recept po babičce. Táta ho vyzkoušel a ta čokoláda je nejlepší, jakou jsem kdy ochutnal! Je tak křupavá, heboučká a krémová, že byste tomu nevěřili. V poslední době jsem jí spořá... ehm... ji testoval docela intenzivně.“

„Tak nám dej taky ochutnat.“ Najednou se vedle nich objevil Leo. Bez dovolení sebral zbylé tři zajíčky a jednoho z nich podal Ralfovi.

„Hej! Co to má znamenat?“ vykřikl Knedlík.

„Vraťte nám ty zajíce!“ rozčilila se i Gábi. Ale oba spolužáci už spokojeně přežvykovali.

„Vy jste vážně ubožáci!“ zavrtěla Gábina hlavou.

Vtom zazvonil školní zvonek.

Knedlík zatahal Gábi za rukáv. „Pojď, teď máme výtvarku. A já mám dneska dobrou náladu. Doma máme takových čokoládových zajíčků ještě spoustu.“

Do třídy vešla paní učitelka. „Dobré ráno, milá 5.B,“ pozdravila je.

„Dobré ráno, paní učitelko,“ pozdravila ji třída nazpátek.

Knedlík nedával pozor. „Ještě štěstí, že zítra nebude matika,“ zašeptal namísto toho do ucha Gábi.

Ale paní učitelka ho slyšela. „Přesně tak, Viléme! Zítra nás totiž čeká exkurze do továrny na čokoládu pana Sauerlicha. A příští týden pak půjdeme na návštěvu na univerzitu za Karlovým otcem. Budete tak mít příležitost blíže poznat různá povolání.“

Třída zajásala. Knedlík si spokojeně vybalil krabičku se svačinou, kterou mu ráno maminka narychlo připravila. Obvykle totiž poránu nebýval doma, protože stejně jako Tom bydlel ve škole na internátě. Měli společný pokoj, kterému říkali Jestřábí hnízdo.

Ale tenčící se zásoby čokolády ho dnes vyhnaly brzy z postele, a tak se rozhodl, že si ještě před začátkem vyučování zajede domů pro nášup.

„Ale ne!“ Knedlík krabičku zase zaklapl.

„Copak? Ani kousek čokolády?“ Tom se zakousl do svého chleba se sýrem.

„Ne. Jenom samá zelenina. Chleba už jsem snědl,“ povzdechl si Knedlík. „Jak mám bez čokolády přečkat celý školní den?“

„To zvládneš, Viléme.“ Paní učitelka se posadila na okraj katedry. „Jak všichni víte, náš pan starosta hodlá v sobotu u příležitosti zahájení městských slavností oznámit, které zvíře se stane maskotem našeho města.“

Knedlík zvedl ruku do vzduchu a paní učitelka na něj kývla.

„My, ehm, teda spíš můj táta bude figurky maskotů vyrábět z čokolády,“ hlásil Knedlík pyšně.

„Aha. Takže už ví, jestli to nakonec bude veverka, nebo mýval?“ zeptala se paní učitelka.

Knedlík pokrčil rameny. „Možná,“ odpověděl s potutelným úsměvem na rtech.

„Já doufám, že to bude veverka,“ vykřikla Anna. „Veverky jsou totiž děsně roztomilé!“

„Mývalové jsou ale taky super,“ prohlásil Tom. „Slyšel jsem, že v parku nějaký mýval ukradl malému klukovi

čokoládovou tyčinku přímo z ruky.“

„Vážně? Taková drzost!“ pohoršoval se Knedlík.

„Mýval jako nový odborník na výživu? A ještě k tomu vyrobený z čokolády? To mi zní spíš jako protimluv,“ uvažoval nahlas Karel.

„Karle, ty zase mluvíš v hádankách.“ Knedlík znovu otevřel svou svačtinovou krabičku a vytáhl z ní mrkev. S odporem se do ní zakousl, ale zase ji rychle vrátil zpátky.

„Tak, děti, a já pro vás mám úkol.“ Paní učitelka seskočila z lavice a postavila se před třídu. „Vymyslete si svého vlastního maskota a připravte jeho návrh. Můžete pracovat ve skupinách nebo samostatně. Můžete ho vyrobit, nakreslit, slepit a z dílny si k tomu vzít cokoliv, co budete potřebovat. Hotoví byste měli být do pátku.“

„Cože? Už do pátku?“ zasténal Leo.

„Paráda!“ zašeptal Knedlík směrem k Tomovi, Karlovi a Gábi. „Můžeme jít po škole vymýšlet mas-

kota k nám domů. Máme tam spoustu té tátovy nové čokolády.“

„A může do vily přijít i Oskar?“ zeptala se Gábi. Oskar byl její milovaný kokršpaněl, kterého si vzala z útulku. Byl na jedno oko slepý, ale člověk si toho téměř neměl šanci všimnout.

„Jasně, Oskar může dorazit taky.“ Vzápětí udělal Knedlík psí oči na Toma. „Nemohl bych si dát kousek toho tvého chleba se sýrem?“

„Jasně!“ zasmál se Tom.

„Haf, haf, haf!“ zaštěkal Oskar, když čtyři kamarádi dorazili po škole k vile rodiny Sauerlichových.

„Oskare, ne že dneska zase budeš okusovat trásně na kobercích!“

„A moji čokoládu prosím z jídelníčku taky vynech,“ dodal Knedlík.

Oskar zaštěkal, ale v Knedlíkových uších to znělo spíš jako zoufalé zavytí.

„Chudáčku, nemáš náhodou hlad?“ zeptal se Knedlík, vytáhl ze svého svačinového boxu mrkev a strčil ji psovi do tlamy.

V tu chvíli z domu vyšla Knedlíkova maminka. „No to se podívejme! To je mi ale milé překvapení! Jak

bylo ve škole? Vilémku, snědl jsi všechnu zeleninu ke svačině?”

Tom se rychle postavil před Oskara, aby si paní Sauerlichová nevšimla mrkve, která mu čouhala z tlamy. „Ano, Knedlík je už skoro jako opravdový velikonoční zajíček.”

Gábi s Karlem se zahihňali.

„Výborně. V troubě se pečou lasagne, můžete se najíst s námi. Jen si potřebuji ještě něco zařídit.” Paní Sauerlichová nasedla do auta, zatímco Oskar v klidu chroupal mrkev.

„Táta říkal, že se o tom maskotovi nedávno rozhodovalo na městském zastupitelstvu. Osobně u toho sice nebyl, ale byl tam jeho kolega pan Fuksa,” vykládal kamarádům Knedlík, když vešli do haly s velkým křišťálovým lustrem a tlustým perským kobercem.

„A ty už víš, co to bude?” vyzvídal Tom.

„Náhodou jsem něco zaslechl. Ale pssst...,” přidržel si Knedlík ukazováček před ústy.

„Máte už někdo nějaký nápad na *našeho* maskota?” Tom si svlékl bundu a pověsil ji na věšák.

„Nemohli bychom si po jídle jít zaplavat do vašeho bazénu? Vždycky mě potom napadají obzvlášť dobré nápady,” nadhodila Gábi.

„To bohužel nejde, rozbila se nám filtrace. Ale mně se stejně mnohem líp přemýšlí u čokolády.“ Knedlík cílevědomě zamířil k vestavěné skříni v obývací a otevřel ji. „No fujtajbl!“

Gábi, Tom a Karel k němu vylekaně přispěchali.

„Pavouk?“ zeptal se Tom.

„Něco mnohem horšího!“ Z Knedlíkova hlasu číselo zhnusení.

Oskar zaštěkal.

„A ve skřínce pod umyvadlem máte okurky, ne?“ zažertoval Karel při pohledu na Knedlu.

„Tohle má být přihrádka na sladkosti! Ještě dneska ráno tady byla celá armáda velikonočních zajíčků a spousta další čokolády,“ pohoršoval se Knedlík a podal Gábi hlávkou kvěťáku.

„A co s tím podle tebe mám dělat?“ zeptala se Gábi.

Knedlík jen pokrčil rameny. „Máma to s tím svým nadšením pro zeleninu už trochu přehání! A to přitom dnešní den tak pěkně začal.“

„Ty myslíš, že to sem dala ona?“ Gábi hodila kvěťák Tomovi.

Kamarád ho šikovně chytil. „To bych do ní neřekl.“

Karel se zamyslel. „Neměli bychom z té skříně sejmout otisky prstů?“

Tom, Karel, Knedlík a Gábi byli detektivové a dohromady tvořili detektivní klub TKKG. Pátým, neoficiálním členem byl Oskar. Už mnohokrát čtyřem kamarádům pomohl z bryndy.

„Ahoj, tak už jsem zpátky!“ zavolala paní Sauerlichová, ještě než se děti mohly rozhodnout, co si počít s nevítaným kusem zeleniny. „Pojďte, ať nám ty lasagne nevystydnou!“

„Co budeme dělat s tím kvěťákem?“ pronesl Tom šeptem a tvářil se, jako že ho chce kopnout ven z okna.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Čokoládová pohroma.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.